

(pár dojmů z březnové Krychle)

Nějak poslední dobou ztrácím pojem o čase. Minulý týden jsem psal esemesku své kamarádce, zda mi bude držet vedle sebe místo v [Krychli](#). Odpověděla, že jistě, ale až za týden. Pohled na mé dvě stárnoucí děti mě přesvědčil, že mnohokrát skloňované biologické hodiny se nevyhýbají ani mě. Ale zcela otevřeně: Mohl bych to nazvat i pokročilou sklerózou. Ale částečně je tomu i proto, že do Krychle chodím rád a zkrátka a dobře se nemohu dočkat.

A tak jsem se párkrát vyspal a ve čtvrtek 31. března 2005 je seděl v Balbínově poetické hospůdce vedle Dany Vlčkové s pohledem na hladce oholenou usměvavou tvář jejího muže Franty?. v takový krásný společnosti.

Poslední čtvrtek v březnu padl dramaturgický los na **Michala Knébla**.

Michal nezvolil nějaký výslovný leitmotiv večera. Nestalo se tak z jeho dramaturgické bezradnosti. Mottem večera bylo totiž jediné slovo: Obrovská sranda.

Obrovská sranda není pochopitelně v Krychli výjimkou, ale dramaturg Michal vsadil tentokrát na randu písničkářskou bez přílišných spojovacích textů a mluveného slova.

V první části vystoupil **Arnošt Frauenberg** s několika svými písněmi a básněmi. Arnošt patří mezi tvůrce milující slovní hříčky a šokující pointy.

V současné době si řada bavičů buduje slávu ve využití vulgarismů pouštěných sólo do éteru. Bavič si zároveň vypomáhá grimasou, vlastním smíchem (zde cituji Haškova Švejka: "*hejtman Tayerle se smál vlastní blbosti a pitomosti*") a především předtočeným smíchem imaginárního publika. Výsledek je jediný: trapnost.

Michal Knébl společně s Panelákovými fotry

foto: Tomáš Pohl ©

Arnošt v krátkých verších použije po vzoru Cimrmana hrubší slovo jako šrapnel. Na rozdíl od trapného baviče se lidé nesmějí slovu samotnému, ale nápadu.

Arnoštova písňová tvorba není hledání smyslu života. Arnošt medituje o zvířátkách a skončí u klíštěte. Je to zvláštní forma poetiky, velmi výrazné a krásné.

Po Arnoštově úvodu se chopil slova guru pořadu **Michal Knébl**. Šum dívčí části publika naznačil, co se od kučeravého strýčka Knébela čeká. A tak jako první pecka zněla v minulé Krichli vytleskaná *Karkulka*, následoval horror o nekonečně vařícím hrnečku a došlo i na novější úvahu o krutém osudy princezny, kterou Honzy zbavil dvanáctihlavého (a nejen dvanáctihlavého) draka.

Má nejmenovaná redakční kolegyně se dočkala i vzpomínky na mladou úču, jak si dala pod katedrou nohu přes nohu.

Michal je do jisté míry hudební klaun. Kromě jiných neustále omílaných frází se Janu Werichovi mimo jiné říká, že byl moudrý klaun. Je to stejná hloupost jako slovní spojení inteligentní humor. Klaun je klaunem právě proto, že je moudrý a humor není jiný než inteligentní. Klaun musí umět padat právě proto, aby předvedl jak je nešikovný.

Daní za klaunství je určitá šarže, kterou publikum vyžaduje. Proto si neumím představit, že by

Michal recitoval lyrické verše, byť by si to sebevíc přál. Michal je drastický komik, což je těžký leč krásný úděl.

A tak se už po kolikáté chechtám při Michalově výstupu doprovázeném gesty a grimasami. A takto mě rozchechtat se jen tak nikomu nepovede.

Jako třetí na jeviště usedl **Jaroslav Urbánek** z Duchcova. Písničkářů je dost, ale Jarda je jen jeden. Jarda neoslňuje mládím, bohatými kudrnami, silným hlasem a písněmi plnými velkých slov.

Jarda se v podstatě tichým hlasem publiku omlouvá. Vzpomene rodný Duchcov, na jehož zámku dožil svůj život starý, zapomenutý a chudý Giacomo Casanova, přechází na "svěřování se". Není to drastický humor Michala Knébla, jsme v jiné jemnější dimenzi, ale smějeme se stejně. Témata Jardových písní jsou originální: Osud spermie, život lidského plodu před narozením a další, která nemají mezi písničkáři konkurenci. A Jarda jemným hlasem kouzlí se slovy, vytváří vyústění písně a publikum se krásně baví.

Jako přídavek Jarda zazpíval k Michalovým narozeninám, že na svá léta nevypadá. Vypadá totiž o hodně starší.

Hlavní Hvězdou večera kvůli níž se jeviště zvučilo, byla kapela **Panelákoví fotři**, jejíž počátek se datuje v osmdesátých letech minulého století.

Fotři jsou z rodu kapel jako slovenský Lojzo nebo Barel rock. Fotři sází na recesi, oblečení, originální nástroje. Nejde tedy o důraz na hudební stránku, byť některé skladby jako například píseň o mažoretech, bych si zpíval s kapelou, kdyby se tak moc nesmál.

Paneloví fotři hráli v složení: Jirka Tatra Kyncl, dvoukrká elektrická kytara, Jarda Heavy Budil - syntezátor a především hlavní operátor Ludvík, Zdeněk Paganini Vidlák - první housle a služebně nejmladší člen - Michal Kombajn Knébl, druhé, popřípadě třetí housle. Zpívali všichni a docela dobře.

Podmínkou členství v kapele je věk minimálně padesát let a obrovský smysl pro humor.

Jako ve správném paneláku vystupují Fotři v pantoflích (Michal se ale nepřezul) a hlavní součástí jejich oblečení jsou klasické tepláky tzv. "vemeňáky". Takové tepláky byly řadu let synonymem pro domácí oblečení (viz. např. oblečení Jiřího Šebánka ve filmu *Ecce homo Homolka*) než byly po vítězství kapitalismu nahrazeny šušťákovou soupravou a la taxíkář, basebalovou čapkou a tričkem s nápisem University of Michigan.

Z písní mě nejvíce zaujala trampská *Kamarádi* o tom, že jsou to kamarádi, co mají se rádi. Taková skladba je schopna otevřít brány (Porty) a pokořit Zahrady.

Nechyběl ani slovenský folklór, kdy se Jarda Budil mistrně oháněl valašskou či tyrolským popěvkem s využitím výrazu "hemeroidy" do typického jódlování v refrénu.

V závěru Fotři v duchu synkretismu, tj. spojování nespojitelného dali ve skladbě nesoucí název kapely spojili dohromady známou píseň Vasilije Solovjeva Sedého *Moskevské večery s Dome m u vycházejícího slunce*, zpíváno s českými texty a v závěru obě písně dohromady.

Publikum si žádalo další přídavky, ale Jirka Tatra Kyncl pravil, že v nejlepším přestat a pozval všechny na koncert.

A tak nějak to jako vždy rychle uteklo a úplný konec patřil dramaturgovi dubnové Krychle **Petru Sedláčkovi**

. Petr tentokrát neřekl, že nemá smysl pro humor, tedy neřekl to na začátku, ale až na konci vystoupení. Zrovna končilo

Bohnice blues

. Kromě Petra a Marcela Kříže (to bude blues jako vyšitě!!) nás čeká i večer Sherlocka Holmese.

Tak ahoj v poslední dubnový čtvrtek. Snad to už tentokrát nespletu. Ale bůh ví?